

Tunadalskyrkan 161002

Tema: Lärjungaskap del 4 "Andens utrustning"

Rom 12:1-8, Kor 12:27-31, Ef 4:11-13

Längst fram här i kyrkan har vi en kopia av skulptur ursprungligen gjord av den danske konstnären Thorvaldsen. Den visar Jesus med händerna uträckta som för att både ge och ta emot. Från början hade konstnären tänkt att armarna skulle riktas uppåt som en gest av tacksamhet och tillbedjan, men genom ett misstag i processen kom armarna att sjunka och fick det utseende det har idag, vilket visade sig bli mycket bättre.

Idag handlar texterna om hur Jesu händer är uträckta mot oss, hur han vill ge oss de arbetsredskap vi behöver genom det vi kallar andens gåvor och utrustning men också hur han genom sina uträckta händer visar: Här är jag, kom till mig, låt mig få vara viktig i ditt liv.

Paulus skrev många brev och skickade till olika församlingar. Breven har olika syften, i några går han emot missförhållanden, i andra berättar han om den kristna tron med olika utgångspunkter. En del är väldigt specifika för den lokala situationen, andra är mer allmänna och innehållet gäller alla. I dag vill jag läsa några verser ur tre brev, till Romarna, till Korintierna och till Efesierna. Temat är detsamma, men vinklingen lite olika. Verserna är tagna ur sitt sammanhang, och man får en ännu större förståelse om man läser det som står runt omkring.

Församlingen i Rom bestod av judekristna och hednakristna, vilket inte alltid var så enkelt och det uppstod schismer. Indirekt kan man förstå att den ena eller andra gruppen ville visa hur det skulle vara och tog bestämmanderätten. Men Paulus går emot detta och menar att i församlingen ska det vara enhet, alla är lika mycket värda, alla har rätt att komma fram.

Rom 12:1-8

I Korint fanns det många problem i församlingen och Paulus bemöter dem ett efter ett. Också där var det olika grupperingar och betoningen är stor på att de måste vara en enhet. Hela 1 Korinterbrevet 12 talar om detta, och betonar helheten: *Nådegåvorna är olika men Anden densamme. Tjänsterna är olika men Herren densamme- Verksamheterna är olika men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt.* Det avsnitt jag läser är en del av ett större resonemang om att de kristna är som en kropp, fast med många olika uppgifter:

1 Kor 12:27-31

Jag kommer att återkomma till det han skriver tidigare i kapitlet om Andens gåvor och om den väg som är överlägsen alla andra i kommande predikningar.

Församlingen i Efesos verkade inte ha samma problem som de andra församlingarna. Brevet dit handlar mer om att uppmuntra och stötta de kristna, och att vidga de kristna vyerna för att ännu mer förstå vad man har fått i den kristna tron.

Ef 4: 11-13.

Att vara kristen är att hela tiden gå framåt, att upptäcka nya saker, att använda allt det vi har fått genom Jesus och vara till tjänst för andra. För det som Paulus betonar i alla tre texterna och sammanhangen runt om är att gåvor och tjänster inte i första hand är till för egen uppbyggelse och tillfredsställelse, utan till för varandra både inom och utom församlingen. Men för att detta ska vara möjligt måste det börja med oss själva: *”Ni ska frambära er själva, och förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja, det som är gott, behagar honom och är fullkomligt.”* Jesus säger: *Sök först Guds rike och hans rättfärdighet.*

Vi får komma till Jesus öppna famn med allt det vi är och har, med allt det vi kan och allt det vi inte kan och säga ”Här är jag, jag vill leva i din närhet, jag vill följa dig, Hjälp mig, visa mig”. Och vi får göra det gång på gång och precis som lärjungarna be honom visa oss om vi inte förstår, men också be honom att hjälpa oss att tro och faktiskt se vad som händer för att vår tro ska öka. För ibland förväntar vi oss så stora saker att vi inte ser de små vardagsundren.

När vi kommer till honom så kan han också utrusta oss på olika sätt för att vi ska kunna fungera som ett redskap för honom mitt i vår vardag, mitt i det vi står i. Och då får vi exempel på ett antal sådana möjligheter i de texter vi har läst: Profetisk gåva, tjänandets gåva, undervisningens gåva, tröstens gåva, gåvan att frikostigt dela med sig, att vara nitisk som ledare, att med glatt hjärta visa barmhärtighet, apostlar, profeter, lärare, att tala olika slags tungotal, profeter, evangelister, herdar och lärare. De sistnämnda ska enligt Efesierbrevet utrusta de heliga till att utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp.

Flera av de här funktionerna kan finnas utan att det är speciella gåvor, utan är något som alla kristna behöver fungera i: te x att vara vittnen, berätta om kristen tro, att vandra i förlitande på att Guds löften är sanna, att ständigt be, att stötta och hjälpa varandra på olika sätt, men vissa har fått speciella gåvor som går djupare än det vardagliga, att vara evangelist, gåvan att tro, förbönens gåva, en speciellt hjärta för dem som behöver stöd, och som märks utåt på olika sätt.

Ofta använder Gud våra naturliga fallenheter och personligheter och ger oss gåvor, sätter in oss i tjänster som förstärker dessa. Den som har en fallenhet för att undervisa, kan få ett större djup och skärpa genom undervisningens gåva. Den som har ett hjärta för sina medmänniskor, kan få en ännu större kärlek och möjligheter att räcka ut en hand, den som tycker om att berätta om sin tro för andra, kan märka att det ges ännu fler möjligheter och att man i oväntade situationer kan få dela sin tro.

Jesus har valt att använda oss i sin tjänst, han gav utmaningen att vi ska göra folk till lärjungar, men han har också gett oss hjälp att klara av det, genom sina gåvor på olika sätt. Men det är vi som får bejaka att han får använda oss, och det är vi som behöver lita på att han vill ge oss av sina gåvor och det är vi som ska använda dem i olika sammanhang. För Paulus betonar att alla har någon gåva, någon tjänst, och det kan se ut på så olika sätt – och vilken styrka om det finns en mångfald av gåvorna i funktion, eftersom de kompletterar varandra.

Den profetiska dimensionen behövs som en riktninggivare – den kan ge hopp och förtröstan – men behöver samtidigt provas: Kan det här vara gott, stämmer det överens med bibelns budskap, ger det en bra frukt i förlängningen? Att vara profet

är att på ett speciellt sätt lyssna in Guds tilltal, inte i egen kraft, men kanske genom att urskilja hans röst bland alla andra röster, att kunna se: här är Guds ord aktuellt just nu, eller att få direkta hälsningar in i konkreta situationer. Det kan ske genom inre bilder eller visioner, men det måste ske i kärlek. Har du eller jag fått sådana tankar någon gång, har vi vågat bejaka att det kan vara profetians gåva och tjänst vi fått??

Lärarens gåva/undervisningens gåva ger möjlighet att tränga in i Bibelns sanningar och förmedla dem på ett sätt som gör dem lättare att förstå. När breven skrevs var det ännu viktigare eftersom man inte hade bibeln som vi har i dag, utan mycket mer byggde på muntlig tradition, och lärarens tjänst var mycket viktig. Och i dagens samhälle när så många inte längre kan så mycket om kristen tro är det också en viktig funktion. Ett exempel är ju bibeläventyret där hela bibeln berättas på ett sätt där alla sinnen aktiveras och där man förmedlar helheten så att det ska bli lättare att förstå.

Herden är den som tar hand om de kristna och visar omsorg och vill hjälpa på många olika sätt. Pastorererna har ofta denna roll och gåva, men det är inte bara för dem, utan det är viktigt att det finns fler herdar i en församling, som ser och bryr sig.

Evangelisten är den som vill verka utåt och som brinner för att berätta om kristen tro utanför kyrkans väggar. Och det är viktigt att uppmuntra varandra om vi ser den gåvan i funktion, men också att be om att den ska bli given i ännu högre grad.

Apostelns funktion finns det många tankar om, och har ibland skapat splittring. Men grundfunktionen var att de som varit med Jesus och varit ögonvittnen skulle sammanställa rätt lära utifrån Jesu undervisning, de skulle etablera den kristna kyrkan, de väjde inte för några hinder utan var entreprenörer och utvidgade området för de kristna. En del menar att apostelns tjänst var avslutad i samband med att de tolv apostlarna eller 13 om man räknar in Paulus dog, andra menar att funktionen finns kvar idag – om man menar att det handlar om vilja att gå vidare, att utvidga, att se möjligheter, och det kan ju verkligen vara en viktig funktion.

Och allt det här behövs- för om bara en av tjänsterna fungerar blir det lite snedvridning, alla behövs för balansens skull – inte för makt och auktoritet utan för att vi ska kunna förmedla Guds nåd på många sätt. Någon sammanfattar det så här: Läraren är riktad mot Bibeln, Herden mot de kristna, evangelisten mot världen. Profeten mot himlen och aposteln mot visionen och mönsterbilden.

Vem är det som ska fungera i detta? Jo, det är du och jag, kanske inte alla av oss har fått just de här tjänsterna, men vi skulle kanske behöva krypa in i Jesu öppna famn och ha ett samtal med honom. För ibland kan vi fungera utan att riktigt vara medvetna om det. Vilken är det som är min gåva/min möjlighet?

I de texter vi läst idag står det också om tröstens gåva, tjänandets gåva, att vara nitisk som ledare, att frikostigt dela med sig, att visa barmhärtighet. Det är inga täta skott mellan dem utan dem kan gå in i varandra, men de handlar ju i högsta grad om att vara till för varandra, att tjäna varandra.

Att trösta, att visa barmhärtighet, kan ju vara olika sidor av samma sak, men kan också ge olika typ av aktivitet. Att visa barmhärtighet och att frikostigt dela med

sig kan gå hand i hand, för det ena kan ge det andra – man ser människor i nöd nära eller långt borta och vill göra vad man kan för att lindra nöd – och då har en del möjligheter att ge också av sitt materiella överflöd och gör det med glatt hjärta, inte av tvång utan för att man vill och kan. Det är inte alltid dessa gåvor märks så mycket utåt för de görs oftast i det tysta, men tänk så viktigt att de är i funktion för om en del av kroppen lider, lider de andra också och om en del av kroppen gläds så gläds de andra också.

Gåvan att vara nitisk som ledare eller att styra handlar inte om att peka med hela handen och säga: så här ska det vara, utan att se helheten, att kunna se konsekvenserna av olika beslut, att med klokhets förvalta egendom och det praktiska i en församling, men så att det praktiska och andliga går hand i hand. Någon sa: Att leda är att fastställa målen för arbetet. Att styra är att förverkliga målen. Det ligger nära varandra, men det finns vissa nyanser i det hela. Det ord som används i grundtexten för styra handlar om det arbete en lots eller styrman utförde när han styrde skutan mellan klipporna och skären in i hamnen. Och då handlar det i församlingen om att målet är att alla människor ska bli frälsta, men att det måste finnas delmål, och man kan förstå hur vi ska använda våra resurser.

När Jesus ger av sina gåvor och tjänster gör han det för att han skall bli känd och trodd, och för att församlingskroppen ska kunna visa på hans kärlek i ord och gärningar – och det är egentligen sig själv han ger åt oss genom vi är en del av honom och han vill ge inspiration och glädje, fast det är vi som behöver bejaka det och träna oss i att fungera i hans tjänst.

